

Saafrømt noget af disse Endringsforslag vebtages, forandres i Lovforslagets Titel Ordene: „en Forandring“ til: „Forandringer“.

Lovforslagets Indhold tilligemed de stillede Endringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sættes under Et under Forhandling.

Sogsbro: De Forslag, vi have tilladt os at stille, ere ordlydende de samme, som have været stillede i Landsthinget, og som der fik 14 à 15 Stemmer for sig. Der kunde maasse have været Indledning til at give Forslagene en noget anden Form, saaledes at Valgmenighedsloven, hvis de bleve ophøiede til Lov, ikke kom til at bestaa saa at sige af 2 forskjellige Love med et Melleimrum af 5 Aar. Det kunde maasse saa meget mere have været hensigtsmæssigt, som det jo vil være i Thingets Erinding, at den Form, hvort Valgmenighedsloven nu foreligger, er ikke saa lidt forskjellig fra den, hvori den i sin Tid blev vedtagen ved 3die Behandling her i Thinget med den daværende Ministers fulde Samtykke, og jeg kan ogsaa sige med den nuværende høitærede Ministers, idet han den Gang var Formand for Udvalget. Vi have dog troet at burde begrænde os til de Krav, som ere blevne opstillede i Landsthinget, idet vi vilde indskrænke os til det mindst Mulige, som vi kunde finde rigtigt. Derimod vil Sagen stille sig anderledes, hvis det ikke skulde lykkes os at faae disse Forslag gennemførte. Skulde dette vise sig paa senere Trin, vilde der maasse være Grund til at optage vore Forslag i en noget folligere Skikkelse end den, hvori de nu foreligge. Forslagene gaa jo ud paa de to Krav, som jeg allerede ved 1ste Behandling tillod mig at nævne, og som den Gang fremkaldte en udførlig Forhandling her i Salen. Det er Krav, som ere meget vel kendte, de ere ikke alene ligesaa gamle som Valgmenighedsloven selv, men langt ældre, de bleve nævnte her i Salen, allerede da Sognebaandslovningsloven laa for, de ere senere fremkomne i Landsthinget i 1857, og de ere ogsaa komne frem her i 1863—64 under Behandlingen af et Forslag om fri præstelig Birkfomhed, og de have saaledes gjentagne Gange været til Drøftelse i den loovgivende Forsamling. Jeg tror nu, at de Aar, som ere forløbne, mere og mere have viist, at disse Krav hvile paa en vel grundet Trang i den danske Folkekirk, og at den Frygt, man har næret for at gennemføre dem, har viist sig at have mindre og mindre Sandsynlighed for sig. Den første Bestemmelse angaar jo den frie Benyttelse af Sognekirkerne for en Valgmenighed, saafremt mindst 10 Familiefædre, Enker eller andre Personer med Husstand i det paagældende Sogn ønske det. Denne Indskrænkning have vi gjort, for dermed noget at berolige den Frygt, der endnu kunde være tilbage. Saaledes som Valg-

menighedsloven for Tiden er affattet, kunne jo de 20 Familiefædre, naar de have besluttet sig til at oprette en Valgmenighed, ikke faae Anerkjendelse som Valgmenighed, inden de have faaet en sær egen Kirke opført. De maa paa det Uviste gaa hen og bygge en Kirke og sætte sig i alle de Udgifter, som dermed ere forbundne, uden at vide, om de, naar de ere færdige med Kirkebygningen, kunne faae en Præst, som de kunne finde sig tjente med, eller i alt Fald en Præst, som Kongen vil stadfæste. Et Exempel i denne Henseende har man jo fra Mors, hvor Vedkommende købte baade Grunden og byggede Præstegaard og Kirke, inden de endnu havde fundet en bestemt Præst, og endelig, da Tiden rykkede frem, havde Banfærlighed ved at finde en saadan, indtil de endelig vare saa heldige at faae en af Statens faste Sognepræster til at nedlægge sit Embede og overtage den frie og forholdsvis usikre Stilling som Valgmenighedspræst. I Kjersteminde havde man derimod udset sig en Præst og var bleven enig med ham, inden man havde Kirken færdig, men man kunde desuagtet ikke komme til at danne en virkelig Menighed om ham. De Paagældende vare, saa længe Kirkens Opførelse varede, henviste til at faae de kirkelige Handlinger udførte rundt om hos andre Præster, med hvilke de følte sig trosenige, og som tilbels boede langt borte. Det førte til, at Kirken blev tagen i Brug, før den var tør, og man har jo ogsaa haft Exempel paa, at Valgmenighedskirker, strax efter at de vare tagne i Brug, have maattet udvides, fordi de i Skyndingen vare gjorte for smaa. Saadanne Mlemper ere forbundne med det nuværende Forhold, og det synes os at være uden mindste Grund. Der er jo rundt omkring i Landet Kirker, der, som det ofte nok er sagt, kun bruges enkelte Timer om Ugen og i den øvrige Tid meget vel kunde være aabne for andre Menigheder end den egentlige Sognemenighed, naar de i Et og Alt underordne sig Folkekirkens Bestemmelser og Tilsyn. Flere af disse Valgmenighedskirker ligge tæt op til en Sognekirke. I Kjersteminde f. Ex. ligge de 2 Kirker kun saa Skridt fra hinanden, og det er saaledes indrettet der, at naar Sognepræsten prædiker i Byens Kirke, prædiker Valgmenighedspræsten ikke i sin Kirke i Byen, men i sit Anney, og omvendt, naar Sognepræsten prædiker i sit Anney. Der er altsaa Substjenersten ordnet saaledes, at den samme Bygning meget godt kunde benyttes af begge Menigheder; Valgmenigheden kunde stiftewis holde sin Substjenersten i Sognekirken om Formiddagen eller om Eftermiddagen, paa den Tid, Sognepræsten var i Anneyet. Noget Eignende er Tilfældet i Nysslinge, hvor Kirkerne ogsaa ligge saa tæt ved hinanden, at den samme Kirke godt kunde benyttes. Her er vel intet Anney; men dog holdes Substjenersten i Valgmenighedskirken en Time eller to senere end i Sognekirken, da de, der søge til hin Kirke, i Reglen kommer saa langveis fra,